

Izajáš 66,10-14: Radujte se s dcerou jeruzalémskou a jásejte nad ní všichni, kdo ji milujete! Veselte se s ní, veselte, všichni, kdo jste nad ní truchlivali. Budete sát do sytosti potěšení z jejích prsů, budete s rozkoší pít plnými doušky z prsů její slávy. Toto praví Hospodin: „Hle, já k ní přivedu pokoj jako řeku a jako rozvodněný potok slávu pronárodů. Budete sát nošení v náručí, hýčkáni na kolenou. Jako když někoho utěšuje matka, tak vás budu těšit. V Jeruzalémě dojdete potěšení.“ Uvidíte to a vaše srdce se rozveselí, vaše kosti budou pučet jako mladá tráva. Bude zřejmé, že Hospodinova ruka je s jeho služebníky a že jeho hrozný hněv je proti jeho nepřátelům.

List Galatským 6, 7–16: Neklamte se, Bohu se nikdo nebude posmívat. Co člověk zaseje, to také sklídí. Kdo zasévá pro své sobectví, sklídí zánik, kdo však zasévá pro Ducha, sklídí život věčný. V konání dobra neumdlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas. A tak dokud je čas, čiňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry. Teď vám píši vlastní rukou; všimněte si velkého písma. Ti, kteří chtějí dobře vypadat před lidmi, nutí vás, abyste se dávali obřezat, jen aby nebyli pronásledováni pro kříž Krista Ježíše. Vždyť ani ti, kdo jsou obřezáni, zákon nezachovávají; chtějí, abyste se dali obřezat jen proto, aby se mohli pochlubit tím, co se stalo na vašem těle. Já však se zanic nechci chlubit ničím, leč křížem našeho Pána Ježíše Krista, jímž je pro mne svět ukřižován a já pro svět. Neboť nezáleží na obřezanosti ani neobřezanosti, nýbrž jen na novém stvoření. A všem, kdo se budou řídit tímto pravidlem, Izraeli Božímu, pokoj a slitování.

Lukáš 10,1-11.16-20: Potom určil Pán ještě sedmdesát jiných a poslal je před sebou po dvou do každého města i místa, kam měl sám jít. Řekl jim: „Žeň je mnohá, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky na svou žeň. Jděte! Hle, posílám vás jako ovce mezi vlky. Neberte si měšec ani mošnu ani obuv. S nikým se na cestě nepozdravujte. Když vejdete do některého domu, řekněte nejprve: ‚Pokoj tomuto domu!‘ A přijmou-li pozdrav pokoje, váš pokoj na nich spočine; ne-li, vrátí se opět k vám. V tom domě zůstaňte, jezte a pijte, co vám dají, neboť ‚hoden je dělník své mzdy!‘ Nepřecházejte z domu do domu. A když přijdete do některého města a tam vás přijmou, jezte, co vám předloží; uzdravujte tam nemocné a vyřídte jim: ‚Přiblížilo se k vám království Boží.‘ Když však přijdete do některého města a nepřijmou vás, vyjděte do jeho ulic a řekněte: ‚Vytrásáme na vás i ten prach z vašeho města, který ulpěl na našich nohou! Ale to vězte: Přiblížilo se království Boží.‘ Kdo slyší vás, slyší mne, a kdo odmítá vás, odmítá mne; kdo odmítá mne, odmítá toho, který mě poslal.“ Těch sedmdesát se vrátilo s radostí a říkali: „Pane, i démoni se nám podrobují ve tvém jménu.“ Řekl jim: „Viděl jsem, jak satan padá z nebe jako blesk. Hle, dal jsem vám moc šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepřítelů, takže vám v ničem neuškodí. Ale neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.“

Přiblížilo se království Boží

Měsíční volno, a navíc daleko od každodenních úkolů, starostí a povinností, dává mnoho příležitost: zcela jistě odpočinek nejen fyzický, ale také duševní. Byl o to vydatnější, že jsem věděla, že tu je zastoupení. Snad i to přispělo k tomu, že jsem v sobě nacházela úžasný pokoj a klid. Sedmdesát učedníků, vyslaných Ježíšem, Boží pokoj nesli jako rozpoznatelný dar k těm, které na své pouti navštívili. Je jich sedmdesát, tedy nejen nejbližších dvanáct. Co to znamená?

Evangelium, zvěstování, dosvědčování Ježíše jako učitele, pomocníka, uzdravovatele, Pána – to vše máme vykonávat my tady ve sboru. Každý a každá z nás jsme posíláni k lidem. Nedělní kázání, prožívání bohoslužby, posila při Večeři Páně, naše setkání navzájem, popovídání si s ostatními po bohoslužbách, to vše napomáhá k naší týdenní službě lidem kolem nás, k našemu vyslání. Žeň je mnohá, ale dělníků málo. Když lidem nejprve nasloucháme, uvědomíme si, kolik toho církev a lidé v ní i mimo ni potřebují slyšet o Ježíši, o jeho evangeliu. Slovo, které nám Ježíš říká dnes na cestu životem, nás jako obvykle překvapí. Máme jít jako ovce mezi vlky – nemáme se znepokojovat svou zranitelností. Nebrat si měšec ani mošnu ani obuv – lidsky zváženo, kam tak asi můžeme dorazit? Neplánujme bez neustálé modlitby a hledání Boží vůle. Samotné peníze, kvalitní dopravní prostředek, hmotné zajištění ještě naší cestě nedává z Božího pohledu valný smysl. S nikým se na cestě nezdravit – není to špatně? Co tím chce Ježíš říci? Neztrácejme čas mluvením o ničem, jen tak, aby řeč nestála, soustředme se na naslouchání lidem a následné zvěstování evangelia. Tohle všechno jasně zdůrazňuje, že se máme spoléhat na Pána Ježíše. Pořád se musím upamatovávat, že jedině tak se člověk vyhne zbytečným odbočkám, komplikacím ba trápením. Pokoj vám, je nejen pozdravením, je nabízeným darem, je ochotou naslouchat a učit se Božímu vedení v našem životě. Pokoj tomuto domu – jsem jako dítě četla nad dveřmi venkovských chalup, když jsem z nich odcházela. Jasná připomínka toho, co si od návštěvníků obyvatelé těchto obydlí přáli získat. Nešlo nejprve o pozdrav, ten nadpis člověk viděl teprve, když se posadil za stůl a rozhlížel se kolem, někdy až při odchodu pohlédl nad dveře, kterými měl odcházet. V pozdrav se toto úsloví teprve proměnilo. Bezmyšlenkovitě pronesený pozdrav nemá valného významu. Pokoj nemáme ze sebe, ale přijímáme ho od Krista, našeho Pána a Spasitele. Jak jsem přijal, tak dávám. Všimněte si, kdy při liturgii je nám pokoj přán, nabízen, předáván. Pozorně to vnímejme, abychom jej opravdově přijali, naplnil nás a my jej tak mohli předávat dalším lidem. Projevem toho pokoje je překonání lidských vlastností jako je netrpělivost, touha, aby se řídily věci podle našeho přání, ochota přinášet různé oběti, zlost, strach ... to, co naši mysl od Pána Ježíše odvádí. Přiblížilo se království Boží – myslíme na to. A prosme o pokoj, který převyšuje náš veškerý rozum, ale když je nám darován, je nám blaze.